

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2017 • PRVO TROMESEČJE • TRANSEVROPSKO ODELJENJE

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na prednjoj korici časopisa: Elizabeta i Merča su dvoje profesionalnih muzičara koji su se upoznali preko zajedničke ljubavi prema muzici. Međutim, upravo je Božja ljubav takla i ujedinila njihova srca.

IRSKA

- 4 Zlato u njihovim srcima | *Januar 7*
- 6 Tatjanina priča | *Januar 14*
- 8 Sila primera | *Januar 21*

POLJSKA

- 10 Šetnja po parku | *Januar 28*
- 12 Novi svet | *Februar 4*
- 14 Slepa nada | *Februar 11*

NORVEŠKA

- 16 Zabrinut zbog prostora | *Februar 18*

18 Od ateiste do adventiste | *Februar 25*

20 Mučen, a ipak ostao veran | *Mart 4*

HRVATSKA

22 »Potreban im je Bog« | *Mart 11*

24 »Bog je na prvom mestu« | *Mart 18*

IZVORI

26 Program 13. subote | *Mart 25*

29 Izvori

32 Mape

f = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

U toku 2013. godine, misioni darovi Trinaeste subote bili su upotrebljeni za renoviranje ženskih spavaonica na Njubold koledžu, osnivanje evanđeoskih centara za obučavanje u Atini, Grčka i u Makedoniji, organizovanje izložbi trodimenzionalnih Biblija, kao i „razigranih« crkvenih okupljanja širom divizije. Hvala vam što velikodušno podržavate misiju Transevropske divizije!

© 2015 General Conference of Seventh-day Adventists • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
800.648.5824 • www.AdventistMission.org

Vođi subotne škole,

Ovog tromesečja predstavimo vam Transevropsko odeljenje (TED). Ovo odeljenje sačinjavaju Albanija, BiH, Hrvatska, Danska, Estonija, Finska, Grčka, Grenland, Mađarska, Island, Irska, Letonija, Litvanija, Crna Gora, Holandija, Norveška, Poljska, Srbija, Slovenija, Švedska, Makedonija, Velika Britanija, Južni deo Kipra i Alandska ostrva.

U ovom odeljenju živi više od 204.8 miliona ljudi, ali samo je 85.289 adventista, što iznosi: 1 adventista na svakih 2.400 osoba.

Iako su evropske države poznate kao veoma sekularne, u ovom broju časopisa moći ćete da pročitate prekrasne primere kako je Bog delovao u životu ljudi, i privukao ih sebi u svoju crkvu. Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi toliko potrebna Adventistička crkva u Dublinu u Irskoj, međunarodni evanđeoski omladinski centar u Oslu u Norveškoj, televizijski studio za »Kanal nade« u Poljskoj i muške

spavaonice u Adventističkoj školi u Maruševcu u Hrvatskoj, u koju dolaze studenti iz neadventističkih porodica.

Vaš subotni razred i vi možete takođe uživati u pričama, muzičkim tačkama i drugim informacijama koje možete dobiti o TED-u na našem adventističkom misionom DVD-u. Ako želite da presnimite materijal sa DVD-a idite na: www.adventistmission.org/dvd.

Možete nas takođe pratiti preko fejsbuka: www.facebook.com/missionquarterlies/.

Na kraju, želim da vas obavestim da će ovaj broj časopisa biti poslednji u kome sam ja glavni urednik. Dobila sam novo zaduženje pri Generalnoj konferenciji, iako će misija i dalje biti deo mog života. Verujem da ćete biti zadovoljni novim glavnim urednikom našeg časopisa, dok budete čitali inspirativne priče koje nam dolaze širom sveta.

Hvala vam još jednom, za vašu posvećenost misiji Hrišćanske adventističke crkve i što pomažete ljudima oko vas hrabreći ih da istraju na Isusovom putu, i što učestvujete i podržavate misionско delo u crkvi putem svojih darova i prinosa.

Dodatne informacije i aktivnosti:

U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko vebajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za vaše misionске prezentacije!

Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Urednik časopisa

Mogućnosti

Darovi 13. subote ovog tromesečja ići će za:

- Izgradnju nove Adventističke crkve u Dublinu u Irskoj.
- Izgradnju muških spavaonica u Adventističkoj srednjoj školi u Maruševcu u Hrvatskoj.
- Renoviranje međunarodnog evanđeoskog omladinskog centra u Oslu u Norveškoj.
- Izgradnju i opremanje studija »Kanal nade« u Varšavi u Poljskoj.

Zlato u njihovim srcima

IRSKA | Januar 7

Tida

U ovoj priči, Tida nam iznosi kako je Bog odgovorio na molitve njene majke i pomogao da Tida radosnom veću dopre do drugih.

Ja potičem iz porodice sa razvedenim roditeljima, iako je moja majka bila biblijski radnik. Kada sam postala punoletna, napustila sam dom i bila sa svakim muškarcem koji je pokazivao iole pažnje prema meni. Išla sam tako iz jedne veze u drugu, i postala alkoholičarka jer nisam mogla da provedem nijedan dan bez alkohola. Bez obzira na sve to, bila sam zaposlena kao medicinska sestra. Više od jedne decenije, moja majka se iskreno molila za mene.

Kada sam imala 30 godina, doživela sam tešku saobraćajnu nesreću i tada prepoznala Boga u svom životu.

Kako volim da čitam knjige (a s obzirom da mi je kretanje bilo otežano, moja me je majka stalno bombardovala

knjigama Elen Vajt), moje oči privukla je jedna knjiga na polici kućne biblioteke pod naslovom »Istina o anđelima« i počela sam da je čitam: »Mi ne znamo šta donosi dan, jedan sat ili trenutak koji se nalazi pred nama. Otuda nikada ne treba da otpočinjemo dan a da ne predamo svoj put Nebeskom Ocu. Njegovi anđeli nam stoje na raspolaganju da nam pomognu i da nas štite, i mi se stavljamo pod njihovu zaštitu. Tada, ako naiđe na nas neka opasnost, oni će nam biti sa desne strane.« (str.14)

Jedne večeri, dok sam sedela na svom krevetu, osetila sam se veoma uznemirenom. Postojao je deo mene koji je želeo da prestane sa opijanjima, dok sam s druge strane razmišljala kako nemam snage da prestanem s tim. Odjednom, shvatila sam da imam rešenje za svoj problem. Ustala sam, uzela flašu alkoholnog pića i ispraznila je u sudoperi. Sutradan sam raskrstila sa ljudima koji su me stalno navodili na piće i loše uticali na mene, preselila se u drugi grad i počela da odlazim u crkvu.

Međutim, ubrzo sam opet počela da pijem, ali i Bog me je sve više privlačio. Donela sam odluku da zaista prestanem da pijem i rekla pastoru: »Ako sad ne prestanem da pijem, nikada neću.«

Uzela sam sedmodnevni odmor sa posla, i krenula u svoj obračun sa alkoholom. U toku prva tri dana, na svakih sat vremena išla sam na svoja kolena i molila se, tražeći od Boga pomoć i zašti-

tu. Hranila sam se samo orašastim plodovima, semenkama, voćem, voćnim sokovima i vodom. Moje telo je počelo da se čisti od alkohola.

U to vreme neki evanđelista iz SAD-a došao je u Irsku da bi propovedao. Pohađala sam njegova predavanja i na kraju bila krštena.

Moje interesovanje za zdravstvena predavanja postajalo je sve veće, tako da sam se priključila Kušl zdravstvenom centru uticaja, koji je osnovala Adventistička crkva u južnom delu Dablina. (Dodatne informacije o Kušl zdravstvenom centru uticaja možete naći na: www.cuislecentre.ie.) Volontirala sam u centru utorkom i četvrtkom.

Jednog dana, dok sam volontirala, primetila sam jednog čoveka na biciklu koji je prolazio ulicom pokraj našeg centra. Njegova zapuštena kosa i izgled privukli su mi pažnju.

»Dobar dan, da li mogu da vam nekako pomognem?« - javila sam mu se.

»Ne znam!«

»Da li želite da vam izmerim pritisak, ili šećer u krvi?« - pitala sam ga.

»Da nemate nešto za jelo?« - upitao je.

Kako sam od kuće ponela nešto hrane da prezalogažim do večeri, izvadila sam iz torbe svoj sendvič i pružila mu.

Bilo je nečega u tom čoveku što me je privlačilo. Seli smo da razgovaramo dok je jeo. Bio je toliko zahvalan i ljubazan. Odvela sam ga u crkvu, našla mu novu odeću u samarićanskom odeljenju i zaželela da ga što bolje upoznam.

U toku narednih 6 meseci, dolazio je u centar i otvarao svoje srce sve više i više. Saznala sam da je bio žrtva homoseksualnog nasilja u katoličkoj crkvi, kada je kao mali rastao u internatu jer je bio bez oba roditelja. Jednog dana otpratila sam ga do njegovog doma. Kada sam ušla u dnevnu sobu, bila sam iznenađena koliko je sve čisto, ukusno namešteno, sa mnoštvom Isusovih slika na zidovima. Rekao mi je da on često razgovara sa Bogom u svojim molitvama.

A onda mi je rekao šta mu se dogodilo onog dana prilikom našeg prvog susreta ispred Centra uticaja.

»Dok sam vozio bicikl i prolazio pored crkve, neki glas mi je rekao da usporim i da sačekam da mi se neko obrati.« Tada sam mu se ja javila.

U međuvremenu je izrazio želju da prestane sa pušenjem. U centru je bio uključen u grupu za borbu protiv pušenja.

Kada sa ove distance posmatram taj slučaj, mogu da primetim da Bog jednostavno stavlja zlato u srce nekih ljudi. Ja volim ljude u svojoj crkvi, jer sam shvatila da ne postoji ništa pretežnije od naše zajednice.

Mnogi ljudi su umorni od života koji svakodnevno vode, sami u svojim bitkama, a onda ih Bog uputi na ljude koji se brinu za njih i koji žele da im pruže nadu i bolji pogled na život.

Brze činjenice

- Irska je ostrvska država bez zmijsa. U njoj takođe nema krtica, lasica, tvorova, ni srna.
- Stari jezik irskog naroda je gejski. Danas se samo 380.000 ljudi služi tim starim jezikom.
- Mnoga irska prezimena počinju sa »Mek« ili »O« što znači sin... odnosno unuk... na gejskom jeziku.

Tatjanina priča

Tatjana

Rođena u Moldaviji, Tatjana je došla u Irsku kada je imala 19 godina i bila pred porođajem. Ona nam iznosi svoju životnu priču.

Odrasla sam u pravoslavnoj porodici. Moji roditelji su me često vodili u crkvu i podučavali o Bogu. Zнала sam da će On, ako se iskreno molim, sigurno odgovoriti.

Dok sam bila mala, neko mi je dao neke knjige o suboti, međutim, moji roditelji su smatrali da ne treba da čitam te knjige jer nisu bile iz pravoslavne crkve, tako da su ih spalili.

Ja sam osećala da me Bog privlači, želela sam da pročitam Bibliju, pokušavajući da Ga što bolje upoznam.

Udala sam se kao veoma mlada i sa suprugom planirala da odemo i otpočnemo novi život u Irskoj. Nisam znala koliko će moje putovanje biti teško. Najpre smo otišli u Češku Republiku, zatim u Francusku, gde smo se zadržali šest meseci, i u to vreme ostala sam u drugom stanju.

Bilo je teško živeti na ulicama, jesti ostatke hrane, potucati se, prositi za hranu i spavati u skloništim.

A onda smo se jedne večeri krišom ukrkali na voz koji je išao za Englesku, ali smo ubrzo bili izbačeni jer nismo imali karte. Te večeri smo spavali u nekom kampu, pored pruge. Pred zoru, opet smo se ušunjali, sada u teretni voz, i sakrili među kantama sa maslinovim uljem. Krili smo se u toku narednih nekoliko sati putovanja. Kada smo shvatili da se nalazimo u Engleskoj, izašli smo iz svojih skrovišta među buradima sa uljem. Pri sebi ništa nismo imali, osim pasoša i nešto malo novca.

Kada smo stigli u Dover, odveli su nas u Crveni krst, gde su nam dali hranu i čistu odeću.

Istog dana kupili smo autobuske karte za Škotsku, a zatim za Severnu Irsku. Kako su obe države članice Velike Britanije, nije bilo pasoške kontrole na granicama. Odlazak u Republiku Irsku predstavljao je pravi izazov. Kada smo došli do granice, cele noći smo pešačili po kukuruznim poljima, da bismo pred zoru ušli u Republiku Irsku.

Od prvog mesta otišli smo vozom u glavni grad Dublin, gde smo se prijavili vlastima i tražili izbeglički status. Ubrzo smo bili poslani u grad Limerik, da bi se nakon nedelju dana rodio naš prvi sin Kristijan.

U Limeriku smo ostali godinu i po dana, čekajući da dobijemo irsko državljanstvo. Za to vreme, upoznali smo izvesne ljude koji su nam dali adresu i ime nekih svojih prijatelja i dobrih ljudi u Dublinu.

Misionske informacije

- Godine 1861. *Rivju & Herald* je objavio pisma iz Irske, navodeći da je pet osoba počelo da svetkuje subotu, kao rezultat pročitanih knjiga dobijenih od rođaka iz SAD-a.
- Misija Hrišćanske adventističke crkve osnovana je 1902. godine za Irsku i Severnu Irsku.
- Irska misija obuhvata 10 crkava sa ukupno 783 vernika.

Kada smo dobili irske pasoše, od socijalne pomoći smo kupili avionske karte i po prvi put leteli avionom, vraćajući se nakratko u Moldaviju.

Kako mi je to bilo prvi put da letim avionom, sve vreme sam se molila i plakala, obećavši Bogu da ću pročitati Bibliju samo da nas sačuva u životu tokom tog leta.

Kada smo stigli u Moldaviju, kupila sam Bibliju i nekoliko religioznih ikonica, kao i neke moldavske specijalitete koji su nam nedostajali.

Nakon nekoliko dana boravka u Moldaviji, vratili smo se u Dablin. Pozvala sam broj telefona koji sam dobila od prijatelja i pozvala bračni par da nam dođe u posetu, u naš mali skromni dom...

Veče pre nego što su gosti došli, uzela sam Bibliju i počela da je čitam. Molila sam se Bogu, rekavši: »Bože, ovo je prvi put da otvaram ovu knjigu, molim Te, pokaži mi svoju istinu i uputi me šta da činim.«

Naredne večeri, kada su naši gosti došli, iznela sam na lepo pripremljenu trpezu moldavsko vino, različite salame i druga jela koja sam pripremila.

Kad su naši gosti seli za trpezu, izvinili su se što ne konzumiraju alkohol.

Bila sam iznenađena, smatrajući da je ovaj par verovatno bio deo neke čudne verske sekte.

Pitala sam goste zašto ne konzumiraju alkohol. Odgovorili su da u Bibliji piše da vino i alkoholna pića nisu dobra za zdravlje.

»Da li možete da mi pokažete, gde to piše u Bibliji?« - pitala sam

»Naravno!« - odgovorili su oboje skoro u isti glas, i pokazali mi stihove koji govore o tome.

Videvši da naši gosti jedu samo povrće, upitala sam ih što ne jedu meso. Odgovorili su mi da u Bibliji takođe piše da svinjsko meso ne bi trebalo da se jede, jer nije zdravo. Svoje tvrdnje potkrepili su opet stihovima iz Svetog pisma.

»U koju crkvu idete?« - pitala sam ih.

»U Hrišćansku adventističku crkvu.«

»Nikada ranije nisam čula za tu crkvu«, rekla sam. Naši gosti su nam objasnili da se bogoslužjenja u njihovoj crkvi održavaju subotom. Na moje pitanje zašto subotom, odgovorili su mi opet pokazujući i čitajući neke stihove iz Biblije.

»Da li mogu da dođem u vašu crkvu u subotu?« - pitala sam, i kazala im da sam obećala Bogu da ću čitati Bibliju i ići tamo gde me ona uputi.

Te subote sam po prvi put otišla u Hrišćansku adventističku crkvu. Nakon te subote, više nikada nisam otišla u pravoslavnu crkvu. Pronašla sam istinu. Zahvalna sam Bogu što me je doveo u svoju crkvu.

Danas, Tatjana, njen suprug i deca pohađaju adventističku crkvu koja se okuplja i organizuje svoja bogoslužjenja u iznajmljenoj školskoj sali u Dablinu. Oni se raduju što će uskoro imati svoju crkvu, u kojoj će moći da se okupljaju.

Hvala vam što podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve putem darovanja Trinaeste subote.

Sila primera

Elizabeta i Merča

»**B**ila sam najstarija od devet devojčica u mojoj porodici, i prva koja se udala«, kaže Elizabeta. »Kada sam se razvela, pala sam u nemilost kod svojih roditelja. Moj otac nije znao da me je tadašnji suprug zlostavljao i tukao. Za mog oca, pomisao da sam razvedena bila je suviše mučna, te se prema meni ophodio kao da sam neki otpadnik.«

»Godine 1980. lokalni orkestar u kome sam svirala flautu otišao je na turneju po SAD-u. Proputovali smo preko 32.000 km autobusom organizujući istovetni koncert irske narodne muzike 63 puta za 71 dan. Tokom te koncertne ture, upoznala sam Merču, tada novog člana orkestra, inače violinistu.«

»Kada smo se vratili u Irsku, odlučili smo da zajedno živimo, i već naredne godine rodilo se naše prvo dete. To je bilo magično vreme, jer sam pobegla od svog nesrećnog detinjstva, roditelja, nesrećnog braka, a bila sam u prekrasnoj vezi sa Merčom.«

Međutim, svaki put kada se Elizabeta vraćala u svoj dom, nakon posete svojim roditeljima i mlađim sestrama, bila

je uplakana. Merča se pitao koja je svrha odlazaka tamo, ako svaka poseta dovodi do suza i uznemirenja. Elizabeta se osećala odbačenom od strane svojih roditelja, društva i Katoličke crkve.

»Ako je to način na koji religija deluje na roditelje, da zauzmu takav stav neprijateljstva prema svom detetu, ja ne želim takvu religiju«, govorila je Elizabeta.

Ona je tada donela odluku da neće imati nikakve veze sa nekom organizovanom religijom.

S druge strane, nije mogla da ne primeti ogromnu razliku između ophođenja njenih roditelja prema njoj i ponašanja Merčinih roditelja. Iako Merča nije bio revnosni vernik Adventističke crkve u to vreme, njegovi roditelji nikada ga nisu kritikovali a ni Elizabetu, nego su uvek pružali podršku i imali puno razumevanja. U to vreme, Merčin otac imao je rukovodeću ulogu u rumunskoj Adventističkoj crkvi i slali su ga u razne delove Rumunije da razreši probleme, jer je bio neverovatan diplomata.

»Ponekad bi Merčini roditelji došli da vide decu i nas«, priča Elizabeta. »Oni bi mirno razgovarali s nama i decom o svojim poslovima i aktivnostima. Merčin otac bi ponekad uzeo Bibliju da meni ili deci pročita neku priču ili stih. Znala sam u teoriji da katolici nakon svog nedeljnog bogoslužjenja često odlaze u kupovine, na fudbalske uta-

kmice ili pabove; međutim, Merčini roditelji bi subotom provodili vreme u toplim razgovorima, u okviru porodice ili prijatelja – posle ritma od šest radnih dana, jedan dan bio je posvećen odmoru.«

Negde u to vreme, Merča je počeo malo ozbiljnije da razmišlja o suboti. Bio je svestan da radi u orkestru i da ne može jednostavno da kaže ili da ne dođe na probe ili koncerte. A onda je doživeo strašnu saobraćajnu povredu, vozeći se na svom motoru.

»Vozio sam motor noseći violinu na leđima poput ruksaka, kada su me svom silinom udarila kola, koja nisu stala na semaforu na raskrsnici, i katalpurala me nekoliko metara u vazduh. Vozio sam veliki, stabilni motor i smatram da mi je između ostalog i to spasilo život. Imao sam sreću da padnem na leđa, a violina koju sam nosio, poslužila je kao štiti, sačuvavši mi život. Violina je bila žrtvovana, ali Bog me je spasao.«

Elizabeta je tog dana trebalo da bude na motoru iza mene, međutim, jedna njena sestra nam je došla

u posetu, tako da je odlučila da dođe kasnije sama gradskim prevozom na probu orkestra. Merča je odveden u bolnicu sa nagnječenjima, polomljenim rebrima i mnogobrojnim ozledama, i bio u opasnosti da izgubi nogu.

»Ovaj događaj je na mene delovao otrežnjujuće, jer sam tada mogao da poginem ili da doživotno ostanem invalid, nepokretan poput biljke«, kaže Merča.

Godine 2007. Merča je sklopio zavet sa Bogom krštenjem. Elizabeta je znala da će, ako se ikada više bude okrenula religiji, to biti religija Merčinih roditelja. Stvari su kao kockice počele da se slažu u njenom životu. Negativni uticaj Katoličke crkve i nametnuta ideja o krivici počeli su da nestaju iz njenog života.

U toku 2014. godine, pastor Mark Finli i dr Hejzel došli su u Irsku da održe evanđeosku seriju predavanja o »prekrasnim otkrivenjima i biblijskoj arheologiji«. Merča je pozvao Elizabetu da mu se pridruži na predavanjima.

»Ubrzo sam shvatila da su predavanja briljantna. Uživala sam u njima svake večeri. Bila sam zadivljena količinom novih informacija koje nikada ranije nisam čula. Želela sam još više toga da saznam, tako da sam u februaru 2016. godine donela odluku da se krstim i u potpunosti predam svoj život u Gospodnje ruke.«

»Sada shvatam da je moje obraćanje bilo jedan dugotrajan proces«, kaže Elizabeta. »Najbolji način na koji možete delovati na nekoga je sopstveni životni primer, a to su nam upravo Merčini roditelji pokazali na delu.«

Brze činjenice

- U Irskoj se 90% populacije izjašnjava kao pripadnici Rimokatoličke crkve, dok samo 30% redovno odlazi u crkvu.
- Kraljevsko društvo za prevenciju nasilja nad životinjama (RSPCA) osnovao je 1824. godine Ričard Martin, irski političar i jedan od prvih pobornika zaštite prava životinja.
- Selo sa najdužim imenom na svetu nalazi se upravo u Irskoj u oblasti Galvej. Selo se zove - Muchanagherdauhaulia.

Šetnja po parku

POLJSKA | Januar 28

Dorota

Od svojih najranijih godina Dorota je čeznula da čuje Božji glas. To je bila čudna želja za dete koje je raslo u Poljskoj, u Istočnoj Evropi. Iako je imala tada tek pet godina, seća se da je sa svojim dedom odlazila u Katoličku crkvu svake sedmice. Međutim, nakon jednog nedeljnog bogoslužjenja, rekla je svom dedi: »Deda, ja sam veoma tužna jer ne čujem Boga u ovoj crkvi.«

Deda ju je odveo u obližnji prekrasni park i rekao: »Sada možeš da otvoriš svoj um i srce, i da otvoreno i iskreno razgovaraš sa Bogom, i On će te čuti.«

»Bila sam veoma srećna«, priseća se Dorota, jer sam tada naučila da u prirodi osluškujem Božji glas.« Kada je deda umro, Dorota se osećala kao neobični element koji se ne uklapa u zajednicu. »Mnogi ljudi nisu razumevali moj odnos sa Bogom.«

Zdravstveni problemi

Godine su prolazile, a Dorota se osećala blizu Boga, upućujući Mu svakodnev-

no svoje molitve. S vemenom se udala i dobila decu - sina i ćerku. Međutim, Dorotino zdravstveno stanje se sve više pogoršavalo. Ona se istrajno molila, ali olakšanja nije bilo na vidiku.

»Ljudi su mi govorili: Mnogo se moliš, a kada bi Bog zaista postojao, On ne bi dozvolio da se toliko pati.« Međutim, ja sam bila istrajna u svojim molitvama, i verovala da će mi On pomoći da prođem kroz probleme. Nikada me nije ostavio, uvek sam osećala Njegovo prisustvo.«

Dorota je odlučila da otputuje u Severnu Irsku gde će, kako je čula, moći da pronađe rešenje za svoje zdravstvene probleme. Kada je stigla u Belfast, shvatila je da nema bolest koja joj je bila prvobitno dijagnostikovana, i od koje je bila lečena u proteklih sedamnaest godina. Nedugo zatim, Dorota se osećala mnogo bolje i odlučila da se preseli u mali grad Kardif, koji se nalazi na nekoliko kilometara južno od Belfasta.

U parku

Dorota je uživala u šetnjama po velikom parku u Kardifu, vodeći sa sobom svoju ćerku koja je sad već bila dovoljno odrasla. Jednog dana, dok su se njih dve tako šetale parkom i razgovarale na poljskom jeziku, čule su ženu koja je takođe govorila na poljskom preko svog mobilnog telefona. Odjednom, sve tri su zastale i nasmejale se shvativši koliko je svet mali.

Predstavile su se jedne drugima, i počele da razgovaraju o tome šta ih je

dovelo ovde u Severnu Irsku. Na kraju se konverzacija pretvorila u razgovor o religiji, i Barbara (žena sa mobilnim telefonom) je počela da govori o svojoj veri.

Objasnivši da je vernica Hrišćanske adventističke crkve, pozvala je Dorotu i njenu ćerku da zajedno sa njom proučavaju Bibliju. Dorota je bila oduševljena ovim predlogom. Kao dodatak proučavanju Biblije, Barbara je upoznala Dorotu i njenu ćerku sa internet emisijama Kanala nade na poljskom jeziku.

Puno emocija

Dorota je bila veoma srećna i odmah je počela da redovno dolazi u Hrišćansku adventističku crkvu. »Oduvek sam želela da budem krštena, a preko Barbare sam saznala da mogu da budem krštena i kao odrasla osoba (prethodno je bila krštena kao beba).«

Dorota je brzo napravila plan da se krsti, ali je želela da se taj posebni događaj odigra u njenoj domovini.

Putujući u Poljsku na svoje krštenje, Dorota je jedino žalila što njena, sad već odrasla deca, ne mogu da pođu na ovaj put sa njom. »Molila sam se da moja deca nekako učestvuju u ceremoniji mog krštenja, i zaista jesu. Zahvaljujući poljskom Kanalu nade, koji je uživo prenosio obred krštenja preko interneta, mnogi moji prijatelji i rodbina mogli su da gledaju prenos uživo. Svi su bili oduševljeni programom i taknuti onim što su čuli i videli. Bilo je toliko puno emocija.«

Jedan sat je nedovoljno

Kada se vratila u Severnu Irsku, Dorota je smatrala da jedan sat koliko u crkvi traje bogoslužjenje subotom, nije mnogo. Zato, nakon službe u crkvi, ona poziva svoje poljske prijatelje u

svoj dom, gde gledaju subotnu školu na Kanalu nade.

Ne zaboravljajući svoje neadventističke prijatelje u Poljskoj, ona i njih poziva da gledaju Kanal nade, zatim preko skajpa sa njima diskutuje o idejama prezentovanim u programu.

»Zahvalna sam Bogu što me je preko bolesti doveo u Irsku«, smatra Dorota. »Upoznala sam Boga i, preko dobrih ljudi, Hrišćansku adventističku crkvu. Sada, kada se osvrnem unazad, bude mi čudno što se nekada nisam uklapala među ljude. Sada se osećam kao da sam došla svojoj kući.«

Veliki plan

Dorota je oduševljena što će deo darova Trinaeste subote biti upotrebljen da se izgradi novi TV studio za Kanal nade u Poljskoj. Trenutno, osoblje studija radi u skućenom prostoru u zgradi Poljske unije u Varšavi.

»Ovo je veliki plan, jer je novi studio preko potreban. Ljudi tamo obavljaju fantastičan posao, i zaista im je potreban veći prostor i oprema za pripremu i izradu profesionalnijih programa.«

U međuvremenu, Kanal nade u Poljskoj nastavlja da emituje svoj program preko interneta. »Zahvalna sam što mogu da gledam subotnu školu i druge programe na svom maternjem jeziku. Ovaj kanal predstavlja veliku pomoć za mnogobrojne Poljake koji žive izvan matice.«

»Moja ćerka i ja se nadamo da ćemo moći da prisustvujemo duhovnim sastancima na kampovanju koji će biti organizovani od strane Poljske unije. Karte za put su veoma skupe, tako da još nisam sigurna da li ćemo ići na kampovanje ili ne. Ako ipak ne odemo, Kanal nade je tu!«

Novi svet

POLJSKA | Februar 4

Agnješka

rukama izgradio Rimokatoličku crkvu koja je danas poznata kao »Gospodnja barka«.

Dopirati do ljudi

Krajem 80-ih godina, Hrišćanska adventistička crkva dobila je odobrenje da deluje u Novoj Huti, a padom komunizma 1989. u Poljskoj, religiozne aktivnosti još su se više širile.

Jednog dana 1992. godine, Agnieszka, mlada žena u svojim dvadesetim, primetila je reklamni poster na gradskom tramvaju, koji je pozivao ljude na predavanja o vegetarijanskoj ishrani, zdravom načinu življenja i duhovnosti. Kako nikada nije bila neki veliki ljubitelj mesa, Agnieszka je odlučila da ode na predavanja. Iste godine, organizovana je bila prva zvanična Hrišćanska adventistička crkva u Novoj Huti. Dok je slušala predavanja o vegetarijanskoj ishrani i zdravstvenim temama, Agnieszka nije bila preterano zainteresovana za biblijske prezentacije.

Jedan cilj

»Ovde sam došla samo zbog jednog cilja, zato nemojte da dodajete ništa drugo, OK?» - razmišljala je u sebi. »Biblijska predavanja me ne interesuju, ionako je to samo neka propaganda!«

Nastavila je tako da dolazi na predavanja koje je Adventistička crkva sponzorovala, i ubrzo je njeno srce bilo zagrejano i za biblijske lekcije.

Nova Huta je trebalo da bude savršeni komunistički grad – model za veliko komunističko društvo koje se prostiralo širom Istočne Evrope. Grad su podigli Sovjeti, nakon što je bio potpuno porušen u Drugom svetskom ratu. Nova Huta znači »nova čelična železara« i nalazi se blizu Krakova u Poljskoj.

Imajući u vidu komunističku ateističku ideologiju, u ovom gradu nije bila planirana izgradnja bilo kakve crkve. Bez obzira na sve, narod je čeznuo za nekim vidom religije, i decenijama slao molbe komunističkim vlastima da mu odobre izgradnju crkve.

Na kraju je dozvola izdejtovovana 1967. godine, ali komunističke vlasti nisu želele da pomognu sa opremom ili materijalom za izgradnju crkve - što je predstavljalo pravi izazov, budući da je vlada bila jedini dobavljač svih dobara i usluga. Uprkos tome, narod je svojim

»Tokom predavanja saznala sam da je Isus Hristos umro za mene, i ta informacija me je poprilično potresla. Sznala sam da je Biblija knjiga relevantna za svakodnevni život, da ona govori o mnogim stvarima koje su predviđene za našu dobrobit.«

Na kraju serije predavanja, Agnješka je odlučila da se krsti. Premda su njeni roditelji bili katolici, pozitivno su reagovali na Agnješkinu odluku da bude krštena u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Redovni posmatrač

Danas Agnješka radi u sekretarskoj kancelariji Južne Poljske crkvene oblasti, i pomaže kao učitelj u subotnoj školi u centralnoj adventističkoj crkvi u Krakovu.

»Često koristim za pripremu bogoslužjenja kratke klipove iz našeg misijskog časopisa, u kojima ljudi iznose svoja iskustva.« Uz to, Agnješka uživa da redovno gleda program Kanala nade. Ona je oduševljena što će Kanal nade dobiti deo sredstava od darova 13. subote za izgradnju novog studija.

»Zaista sam srećna zbog ove prilike; to znači da ćemo imati mogućnosti da proizvodimo više programa na poljskom jeziku, a ne samo da preuzimamo strane programe i prevodimo ih.« Ona uviđa da je Kanal nade jedan fantastičan način da se ljudi pozovu da dolaze na predavanja i koncerte u lokalne adventističke crkve.

Medijsko širenje

Širenje adventističkih medija u Poljskoj počelo je krajem osamdesetih, kada je crkva potpisala sporazum sa vlastima i dobila pravo da organizuje svoje radio programe. »Mi smo pripremali programe, ali su oni bili emitova-

ni na Adventističkom svetskom radiju iz Lisabona u Portugaliji«, kaže Jon Kot, direktor programa Kanala nade u Poljskoj.

U to vreme, sve je moralo da ide preko vlasti i njihove cenzure, pre nego što bude objavljeno na svetskom radiju. Tek kada bi državni organi zaduženi za cenzuru dali pečatirano odobrenje, program je mogao da bude pušten u etar.

»Danas, stvari su mnogo drugačije. Samim tim, religiozna sloboda je svuda zastupljena, tako da sad tražimo nove mogućnosti da dopremo do ljudi.«

»Neko vreme koristili smo privatne TV stanice, ali je naš program bio ograničen zbog visokih troškova koje smo imali; međutim, sada, kada je internet skoro svima dostupan, mnogo je lakše, finansijski posmatrano.«

Kada se jutjub pojavio, Glas nade i Kanal nade počeli su da postavljaju svoje video klipove. Danas uz mogućnost prenosa uživo putem interneta, mnoge stvari su lakše i pristupačnije.

»Danas imamo između 100 i 150 sati premijernog programa u toku godine, i na jutjubu više od milion pregleda«, kaže Jon. »Koristimo takođe i Fejsbuk da informišemo ljude o našim aktivnostima. Svakog meseca ljudi iz najmanje 50 država posete našu fejsbuk stranicu, jer mnogobrojni Poljaci žive u raznim zemljama širom sveta.«

Kako se program Kanala nade širi, potreban im je sve veći prostor, jer sada zauzimaju malu prostoriju u zgradi Poljske unije u Varšavi. Oni su spremni za nove izazove koji stoje pred njima, ali potrebna im je dobra oprema i pravi studio. Hvala vam za velikodušnu podršku značajnim projektima.

Slepa nada

Marijan

Marijan nije rođen slep, međutim, kada je imao oko godinu dana, njegovi roditelji su primetili da on ne vidi. Kako su živeli u jednom malom selu u centralnom delu Poljske, Marijanovi roditelji su poverili svog sina na staranje svojim roditeljima, tj. njegovoj babi.

»Najbolje stvari koje su mi se dogodile u životu dugujem svojoj babi, jer me je ona naučila da poštujem Bibliju i upoznala me je sa Božjim zapovestima.«

Kada je imao 9 godina, Marijan je poslat u obrazovni centar Laski, internatsku školu severno od Varšave. Škola omogućava dobro obrazovanje slepoj i slabovidnoj deci i priprema ih za život u svetu koji vidi.

Prvo ozbiljnije biblijsko iskustvo

Kada je završio osnovnu školu, Marijan je nastavio svoje srednjoškolsko obrazovanje u školi Laski (koju je držala Katolička crkva). Negde, u to vreme Marijan je imao svoje »prvo ozbiljnije iskustvo sa Biblijom«.

Marijan je primetio da su Deset zapovesti u školi Laski objašnjavane dru-

gačije nego što mu je čitala njegova baba. Druga zapovest je bila izbačena iz Dekaloga, a deseta podeljena na dva dela. Razmišljao je o tome, ali ništa nikome nije govorio, sve do jedne prilike kada je pročitao sledeće stihove: »Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanje slovice ili jedna titla iz zakona dok se sve ne izvrši. Ako ko pokvari jednu od ovijeh najmanjijeh zapovijesti i nauči tako ljude, najmanji nazvaće se u carstvu nebeskom; a ko izvrši i nauči, taj će se veliki nazvati u carstvu nebeskome.« (Matej 5,17-19)

»Zašto imamo dva Dekaloga?« - Marijan je upitao svog profesora religije. »Zbog čega postoji takva razlika?«

»Zato što crkva ima pravo da Bogu samom daje zapovesti, i samim tim ima pravo da menja zakon Gospodnji«, odgovorio je profesor.

Nakon ove kraće razmene ideja, Marijan više nije odlazio na časove veronauke.

Upoznavanje protestantizma

Nekoliko godina nakon diplomiranja u školi Laski, Marijan je zaprosio veoma ljupku mladu ženu po imenu Ana i oženio se njome. Iako je katolicizam dominantna religija u Poljskoj, Ana je bila zainteresovana da upozna protestantizam.

Jednog dana, Ana je primetila letak na zemlji, pokupila ga i videla da je to bila upisnica za Dopisnu biblijsku školu. Nakon što je završila prvi tečaj DBŠ-a, Ana je primila diplomu koju je lično doneo pastor lokalne Hrišćanske adventističke crkve, i koji je Anu tom prilikom pozvao da dođe u crkvu na predavanja prve naredne subote.

Prihvatila je poziv, i nakon bogosluženja žurno otišla kući da podeli svoje iskustvo sa suprugom. Rekla je Marijanu sve što je videla i doživela i pozvala ga da ode u crkvu naredne sedmice i proveri da li se u toj crkvi zaista čita Biblija onako kako je napisana, ili ne.

Kako je ovaj mladi bračni par imao malu decu, Ana je predložila svome suprugu da ode u crkvu sam, dok će ona ostati sa decom. Marijanu nije predstavljao problem da samostalno ide po gradu, pošto je bio navikao da se sam kreće uz pomoć svog belog štapa.

Senzacija

Kada je došao u Adventističku crkvu, Marijan je bio prava senzacija - slepi čovek koji je došao sam. Bilo mu je zanimljivo da posmatra kako mu vernici prilaze, jer nisu znali kako da mu se obrate, gde da ga stave da sedi, jer možda ne ume da se snalazi sam po crkvi.

Dok je pažljivo slušao program subotne škole, Marijanu se svidelo ono što je mogao da čuje. Nakon službe, neki vernici su ga pozvali u njihov dom na ručak. Kada je konačno te večeri stigao u svoj dom, Ana je bila nestrpljiva da čuje šta on misli.

»Koliko sam mogao da primetim, u crkvi se zaista proučava Božja Reč, i smatram da bi trebalo da nastavimo tamo da odlazimo na bogosluženja.« Nakon nekog vremena Ana i Marijan su bili kršteni.

Značajno oruđe

U toku prethodnih nekoliko godina, Marijan je služio kao starešina i vođa subotne škole. On svoj crkveni posao shvata veoma ozbiljno, i priprema se pažljivo za svako bogosluženje. Kanal nade mu u tome mnogo pomaže.

Koristeći tehnologije koje mu stoje na raspolaganju, Marijan se lako snalazi po veb-sajtovima i internetu.

»Kao vođa subotne škole, upotrebljavam vodiče za biblijska proučavanja koji su dostupni onlajn, i kada god mi nešto odgovara, ja to upotrebim u svojim predavanjima.«

Svake sedmice, Marijan sluša Kanal nade i program subotne škole, dok priprema materijale za svoje učitelje. Ova interaktivna biblijska studija je na engleskom jeziku, a prevodi se na poljski i objavljuje preko interneta na jutjubu.

»Ja verujem u Kanal nade, jer znam da na što više načina dopiremo do ljudi, to će biti bolje«, smatra Marijan. Ja šaljem linkove sa zanimljivim programima svojim prijateljima sa svim informacijama o subotnoj školi na oko 40 internet adresa.

Mnogim ljudima je potreban neko ko će biti njihov vid, da im pomogne da vide Isusa. Kanal nade ima za cilj da poveća broj svojih emisija, koje su sada većinom prevodi stranih emisija na poljski jezik. Osoblje Kanala nade se usrdno moli Bogu, jer rade u veoma skućenim prostorijama. Njima je potreban pravi TV studio sa reflektorima, dobrim kamerama, da bi mogli da proizvode savremene programe sa lokalnim sadržajem, namenjene mnogim ljudima koji su gladni Božje Reči.

Hvala vam što ćete odgovoriti na njihove molitve, prilažući velikodušno svoje darove Trinaeste subote.

Zabrinut zbog prostora

NORVEŠKA | Februar 19

Pastor Reidar Olsen

Gradska dvorana u Oslu, u kojoj se svake godine dodjeljuje Nobelova nagrada, nalazi se na maloj razdaljini, koja se može i prepešačiti, od adventističke crkve Betel, najstarije adventističke crkve u Evropi.

»Adventističko delo u Norveškoj otpočelo je radom jednog Danca koji je pre toga bio u Americi«, objašnjava pastor Reidar Olsen, sadašnji pastor u adventističkoj crkvi Betel.

»Džon Gotlib Mateson, postao je hrišćanin adventista u SAD-u, a zatim se vratio u Evropu u Norvešku, pa zatim u Dansku. On je proveo nekoliko godina ovde, osnovao ovu crkvu u Oslu.

On je kupio ovo zemljište - za crkvu i sanatorijum pokraj nje. Elen Vajt je imala viziju o tom mestu, i ohrabivala Džona da kupi to zemljište.«

Pastor Olsen naglašava da je Elen Vajt došla u ovu crkvu i propovedala sa ove propovedaonice koja se i dan-danas koristi.

Ova crkva je osnovana 1879. godine i u njoj su takođe jedno vreme funkcionisale norveška adventistička štamparija (Kurbadet) i škola. Štamparija je otpočela sa radom 1879. godine, a zdravstveni medicinski centar - sanatorijum 1898. godine, kada su ga osnovala dva diplomca sanatorijuma iz Batl Krika.

Kurbadet više ne postoji; međutim, klinika je i dalje tu. Izdavačko delo je nastavljeno u Honefosu, gradiću koji se nalazi 65 kilometara severozapadno od Osla.

Dosezanje do društvene zajednice
Uz štampane medije, crkva Betel u Oslu deluje na svoju okolinu putem emito-

vanja radio emisija i seminara zdrave ishrane i kuvanja.

Pastor Olsen služi kao direktor radio stanice »Kanal 7 Oslo« (FM 107,7). Radio stanica emituje svoj program širom celog Osla i najmanje 2.000 ljudi svakodnevno sluša njene emisije. Emisije su raznovrsne - subotnoškolski program, biblijska proučavanja, hrišćanska muzika, svedočanstva ljudi i dr. Svakog petka, pastor Olsen poziva slušaocce da dođu na bogoslužjenje u subotu. Neki su se odazvali na te njegove pozive i danas redovno dolaze u adventističku crkvu.

Lin Helen Stolen, profesionalni nutricionista, vodi seminare zdrave ishrane i kuvanja.

»Na sastanku crkvenog odbora došli smo na ideju da ljudi treba da se osete dobrodošlim i da osete zajedništvo kada dođu u crkvu«, smatra gospođa Lin. Postavili smo sebi 5 ciljeva da bismo ispunili željenu viziju. Seminari zdrave ishrane i kuvanja su samo jedan deo ciljeva.

Pozive za učešće na seminaru objavili smo putem fejsbuka i pozivnicama koje smo delili u našem medicinskom centru. Najbolji pokazatelj uspešnosti našeg seminara je kada vidite da prijatelji dovode svoje prijatelje.«

»Na seminaru su zastupljena sva godišta - mladi i stariji, ljudi različitog nacionalnog porekla, tako da su naši tečajevi kuvanja veoma raznoliki. Zaista je zanimljivo, ali iziskuje i dosta angažovanja.«

Neophodan veći prostor

Crkva Betel je živa i aktivna. U nju ne dolaze samo Norvežani, već i brojni imigranti iz Istočne Evrope, Latinske Amerike, Afrike i Azije, koje je crkva sve okupila u jednu veliku porodicu.

Brze činjenice

- Norveška je skandinavski država sa mnoštvom planina, glečera i fjordova.
- Norveška se smatra mestom rođenja modernog skijanja.
- U delovima Norveške iznad Arktičkog kruga, sunce nikada ne zalazi za vreme leta.

Trenutno je ovoj crkvi neophodan veći prostor, tako da je u planu da se renovira stari podrum. Taj stari podrum je nekada bio korišćen za štampariju. Danas, neophodne su popravke i renoviranje.

»Kada imamo obred Večere Gospodnje, nemamo dovoljno prostora za obred poniznosti. Uz to, potrebna nam je i kuhinja, kao i veća prostorija i nekoliko manjih za društvene aktivnosti, molitvene časove, omladinske skupove, za sastanke malih grupa ili seminare«, smatra pastor Olson.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja, biće upotrebljen da se renovira i adaptira podrum ove stare crkve u višenamenski centar, koji će služiti rastućim potrebama ove mlade, međunarodne crkve u Oslu.

»Mi smo srećni što će svetska crkva podržati putem darova Trinaeste subote projekte naše crkve. Iako živimo u državi koja ima razvijenu ekonomiju, imamo dosta studenata koji nemaju puno sredstava, kao i mnoge imigrante i starije osobe koji nisu u stanju da daju znatniji doprinos.«

Hvala vam što ćete pružiti velikodušnu podršku svojim darovima Trinaeste subote.

Ot ateiste do adventiste

Torgeir

»**B**og verovatno ima smisao za humor.« kaže Torgeir. »Moja supruga Kajetana, udovica iz prethodnog braka, nekoliko godina se molila da joj Bog pošalje čoveka s kim bi mogla da deli svoju veru, i koji bi joj pomogao da odgaji svog malog sina. »Umesto vernog čoveka, poslao joj je ateistu!«

Torgeir je pre toga bio u braku sa Norvežankom sa kojom je imao troje dece. Međutim, njegov životni stil uticao je da taj brak propadne, jer je pio svakoga dana. Najpre bi popio flašu likera, a zatim bi otišao kod nekih svojih prijatelja koji su delili takve navike. lako se izjašnjavao kao ateista, počeo je da shvata da je živeo daleko od Boga, i da je sada primoran da nešto preduzme u svom životu.

U vreme Božića, kao što je to bila tradicija u njegovoj porodici, kitio je jelku sa svojom decom. Pio je u toku celog dana, ali je u jednom trenutku došao sebi, taman toliko da se priupita šta on to radi. Znao je da mora da učini neke promene.

Ispunjavajući svoj peruanski san

Celog svog života bio je fasciniran Inka indijancima iz Perua i njihovom kultu-

rom. Njegov san bio je da ode i obiđe ostatke njihovih građevina i nauči nešto novo o Peruu.

Godine 2002. bio je u mogućnosti da ostvari svoje putovanje iz snova, zaljubivši se i u zemlju i njene ljude.

Kada se vratio u Norvešku, bio je tutor jednom mladom peruanskom momku. Momak je želeo da se vrati u Peru, da poseti svog dedu, tako da su Torgeir i njegov mladi prijatelj otputovali u Peru, što je još više učvrstilo njegovu ljubav prema toj zemlji.

Vrativši se u Norvešku, Torgeir je počeo da uči španski jezik, jer je hteo da se ponovo vrati u Peru. Jednog dana u toku 2003. godine, dok se šetao i posmatrao atmosferu u jednom peruanskom gradu koji je bio na njegovoj listi za posetu, ogladneo je i krenuo prema nekom restoranu. To je bio Božji plan; to je bio Kajetanin restoran. Torgeir se osmehuje dok ponavlja staru izreku: »Najbolji put do srca muškarca je preko njegovog stomaka.«

Nije otputovao ni u jedan drugi grad sa svoje liste, već je ostao tu, i na kraju upoznao Kajetaninu porodicu, čiji su članovi bili vernici Hrišćanske adventističke crkve. U toku 2003. godine, Torgeir je posećivao Peru u tri navrata, i prilikom

svog poslednjeg putovanja aplicirao je za Kajetaninu vizu, da bi mogla da dođe u Norvešku i uda se za njega.

Nazad u Norvešku

Kada je Kajetana prvi put došla u Norvešku, Torgeir je pozvao adventističku crkvu u Oslu, da sazna gde se nalazi i vreme kada se u njoj odvija služba. Smatrao je da treba da ode nekoliko puta u crkvu sa svojom suprugom, dok se ona malo ne privikne, stekne prijatelje i oseti se prijatnije.

Torgeir kaže da je njegovo prvo iskustvo sa crkvom bilo dobro, i malo-pomalo, gotovo neprimetno Bog je radio na njemu.

»Jednog dana, Kajetana je primetila da sam kleknuo na molitvu u crkvi«, priseća se on. »Međutim, znam da je Bog počeo da radi na mom srcu još mnogo ranije. Nekih pet ili šest meseci nakon razvoda, bacio sam cigarete i prestao da pijem. Pokušavao sam i ranije da ostavim ove poroke, međutim, sada je Bog uklonio želju iz mene. Verujem da je Bog počeo da menja moj životni stil godinama ranije, kako bi me pripremio da dođem u crkvu.«

Nikada ranije nije imao Bibliju, i ništa o Bogu ga nije interesovalo, međutim, sada ne može nijedan dan da provede bez proučavanja Biblije. »Čitam je na tri različita jezika, da bih upoređivao stihove - nekoliko prevoda na norveškom, engleskom i španskom. Bog me je promenio. Ranije nisam bio zainteresovan za čitanje Biblije, ali sada ne mogu da propustim nijedan dan a da ne potražim Njegovu Reč i slušam ono šta mi On kroz nju poručuje.«

Tiho obraćenje

Nakon što je pohađao adventističku crkvu u Oslu nekih šest meseci, pastor

Misionske informacije

- Godine 1874. Rivju & Herald je primio pismo od žene po imenu Reirsen iz Norveške, gde je stajalo da su njen suprug i ona počeli da svetkuju sedmi dan Subotu, kao i da je još nekoliko drugih ljudi zainteresovano za to, kao rezultat čitanja adventističkih crkvenih novina.
- Osmog juna 1887. godine organizovan je prvi evropski adventistički kamp miting u Mosu u Norveškoj.
- Danas Norveška unija ima 62 crkve i 4.531 vernika.

je upitao Torgeira da li bi voleo da proučava Bibliju sa njim, i Torgeir je prihvatio poziv.

»Proučavali smo zajedno nekoliko meseci«, priseća se, i uskoro sam očekivao sledeće pitanje - a ono je glasilo: »Da li bi želeo da se krstiš?« »Bio sam spreman! Krstio me je 1. aprila 2006. godine u centralnoj crkvi pastor Tito. Moja supruga je bila ponovo krštena u isto vreme. To je bio prelep dan!«

Torgeir kaže da je njegovo obraćenje bilo prosto neprimetno. On je jednostavno slušao propovedi, proučavao Bibliju i upijao savete Svetog Duha. Dobrovoljno je došao, seo i slušao. Mogao je da napusti i ode u bilo kom trenutku. Niko ga ni na šta nije prisiljavao niti mu govorio da mora da dolazi u crkvu.

»Moje obraćenje je sigurno bilo plod rada Svetog Duha. Ja sam se menjao a da to nisam ni primećivao. Moje obraćenje je bilo poput cveta koji se polako, polako otvara.«

Mučen, a ipak ostao veran

NORVEŠKA | Mart 4

Moalin

Kao što smo mogli ranije da pročita-
mo, stara adventistička crkva Betel
u Oslu veoma je živa i aktivna. Uz verni-
ke rođene Norvežane, crkva je prigrlila
mnogobrojne imigrante kao deo svoje
porodice.

Jedna takva osoba je Moalin Hailu.
Živeći u Etiopiji, Moalin je puno propa-
tio zbog svoje vere, kao što je i njegov
otac pre njega.

Moj otac je bio jedan od prvih adven-
tista u Etiopiji«, objašnjava Moalin.
»Tokom 1940-ih/1950-ih godina, adven-
tisti su bili nazivani protivnicima device
Marije. Moj otac je odveden u zatvor,
gde su ga često mučili. Međutim, Bog je
učinio čudo za njega. Kada su zatvorski
čuvari okovali lancima njegove noge,
lanac se raspao u sitne delove. Uzeli su
novi lanac i ista stvar se dogodila još
jednom.«

Ohrabren ovom pričom, Moalin se u
snažnoj veri suočio sa sličnim okolnosti-

ma u svojoj 16-oj godini. U to vreme
(1978-1991), Etiopija je postala socijali-
stička zemlja, a sovjetski stil upravljanja
propagirao je ateizam.

Moalin objašnjava izazove sa koji-
ma se suočavao. »Svako je trebalo da
izgovara slogan - Bog ne postoji!« »U to
vreme sam bio u srednjoj školi, i trebalo
je da svi prisustvujemo političkoj nastavi
subotom.«

Kada su Moalin i druga dvojica adven-
tista koja su bila sa njim odbila da
izgovaraju slogan i odlaze na političku
nastavu, ostali mladići iz razreda su ih
nemilosrdno pretukli. Zatim, odvede-
ni su u zatvor gde su bili podučavani
marksizmu.

U zatvoru

»Tražili su od mene da psujem Boga i
gazim Bibliju. Govorili su nam da je reli-
gija opijum za narod, da moramo da
radimo subotom, jer drugi hrišćani rade
subotom, rade na razvoju društva. Da
smo mi prepreka razvoju države, zato
što učimo druge mlade ljude ovoj otrov-
noj religiji.«

Kao i njegov otac pre njega, Moalin
je doživeo batinanje i torturu u zatvoru.
»Udarali su me kundakom od puške,
šamarali, šutirali - to je bilo uobičajeno,
međutim, imali su i posebne programe.«

»Dolazili bi pijani, i tada ne bi imali uop-
šte milosti. Vezali bi nas ili držali obešene
neko vreme, zatim bi nas tukli kablovima
za struju ili kožnim kaiševima.«

Brze činjenice

- Oko 90% Norvežana se smatra luteranima.
- Po popisu iz 2016. godine, oko 14% norveške populacije čine imigranti i njihova deca.
- Norveški državni univerziteti su besplatni za studente iz svih krajeva sveta.

Kada ga danas pitaju kako je to mogao da preživi, Moalin odgovara: »Ne znam, pitajte Isusa. Ja sam se samo molio.« Tek nakon godinu dana pošto je proveo u zatvoru, njegovom ocu je bilo dozvoljeno da ga obiđe.

»Zaista sam ponosan što imam sina koji se usudio da čvrsto stoji uz Isusa. Sada, kada si izabrao stranu za koju se boriš, ne osvrći se nazad. Verovatno se nećemo više videti; kada budeš čuo da sam umro, nemoj plakati, nema potrebe da se time opterećuješ. Ja ću počivati u Gospodu, a jednoga dana bićemo tamo zajedno«, rekao je pokazujući prstom prema gore.

To nismo mi

Nakon sedam godina provedenih u zatvoru, Moalin i druga dvojica vernih adventista pozvani su u regionalni upravni centar gde je trebalo da budu osuđeni na smrt.

»Međutim, Bog je nekako intervenisao. Pokušali su da nas zastraše govoreći da ćemo biti ubijeni, ali to se nije dogodilo.« Kasnije je upravnik rekao ovim mladima: »Sami ste se zatvorili, mogli ste već uveliko da budete na slobodi. Na neki način, cenim vašu veru,

jer ste je se čvrsto držali. Propatili ste sedam godina zbog svoje vere!«

»To nije naše delo, to je Bog učinio«, Moalin mu je odgovorio. Zatim im je ovaj čovek rekao: »Bićete oslobođeni zato što je Etiopija postala civilizovana. Niko neće prihvatiti vašu propagandu, vaše propovedanje. Vi ste samo jedna kap u okeanu, zato vas puštamo na slobodu!«

»Vi tako kažete«, odgovori Moalin, »ali ovo se ne dešava zato što su ljudi postali civilizovaniji, ili što ste vi postali dobri prema nama, već zato što sila dolazi odozgo. Bog ima plan za nas; zašto bismo inače bili u zatvoru ako ne zbog prednosti da širimo evanđelje na ovom mračnom mestu.«

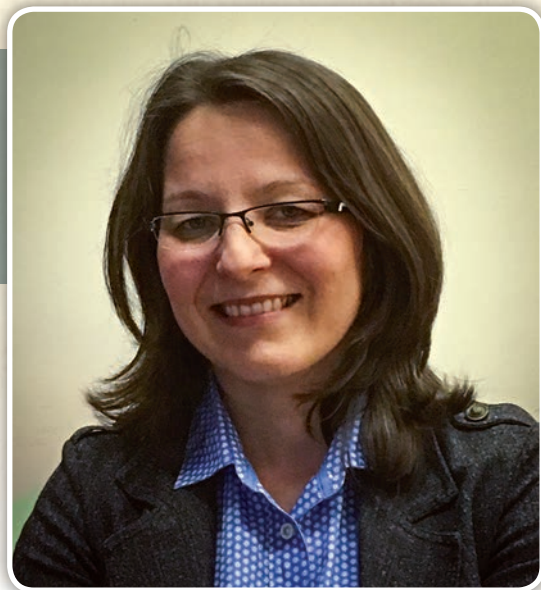
Pozvan u službu

Nakon što je pušten iz zatvora kada je imao 23 godine, Moalin se vratio na svoje školovanje i kasnije upisao teologiju na adventističkom univerzitetu istočne Afrike Baraton u Keniji, gde je služio kao vođa mladih i vođa pristavske službe.

Moalin je potom bio pozvan da služi među etiopskim adventistima koji žive u Londonu u Engleskoj. Nakon nekog vremena, pozvali su ga Etiopljani koji žive u Oslu. On trenutno služi jednoj grupi od pedesetero ljudi kao volonter, evanđelista laik, a izdržava se radeći u jednom domu za stara lica.

Ohrabrujući etiopske adventiste koji čine deo zajedništva adventističke crkve Betel u Oslu, Moalin čezne da radosnom veću dopre do 3.000 Etiopljana koji trenutno žive u Norveškoj.

»Molite se za nas, vaše molitve su potrebne ovoj grupi. Meni su potrebne vaše molitve.«

Potreban im je Bog

Maja

Učitelji iz obližnje adventističke srednje škole dolazili su da daju časove engleskog jezika u lokalnoj seoskoj školi.

U to vreme, Majini roditelji su prikupljali informacije o adventističkoj školi na informativnim sastancima u selu, želeći da upišu svoju ćerku u tu školu.

Kada je Maja napunila 14 godina, upisala se u adventističku srednju školu u Maruševcu. Ubrzo je stekla nove prijatelje u školi, i primetila da se neke stvari tu drugačije odvijaju.

»U Katoličkoj crkvi nisam čitala Bibliju, možda za vreme bogoslužnja, i to samo određene delove - poslanice ili psalme. Međutim, ovde mi je neko dao Bibliju i ja sam počela da je čitam. Počela sam i da pevam u grupi koja je nastupala na bogoslužnju za početak subote u crkvi. Tu grupu pevača sam prve upoznala, kada sam došla na bogoslužnje. Tada sam takođe naučila kako da otpočinem subotni dan. To mi je bilo veoma značajno.«

»A onda, kada sam pročitala Isaiju 58,13 - stih koji govori o svetkovanju Subote, razmislila sam o tome šta adventisti govore o Suboti i odlučila da im ukažem poverenje, jer po onome što sam videla i čula, adventisti su iznosili biblijsku istinu, a to je veoma bitno.«

Maja je tako počela da svoju Bibliju proučava veoma ozbiljno, čitajući sve

Dok je kao mlada devojka rasla u istočnoevropskoj državi koja se u to vreme zvala Jugoslavija, Maja nikada nije čula za Boga. A onda je jednog dana čula svoju babu i prababu kako govore o Isusu.

»On je bio samo dobar čovek«, kazala je Majina baba.

»Ne! On je bio Bog«, odgovorila je prababa.

Ova diskusija se učinila veoma važnom mladoj Maji, tako da je veoma pažljivo slušala. Kasnije je, razmišljajući o tome, zaključila da je prababa imala pravo: Isus je bio Bog.

Šest godina kasnije, okrenula se jedinoj crkvi za koju je znala - Rimokatoličkoj. Nakon što je proučila crkvena učenja i tradicije, bila je krštena u crkvi.

Nedugo zatim, dok je išla u školu u hrvatskom selu Maruševac, Maja je došla u dodir sa adventizmom, preko nekih svojih školskih drugova koji su bili adventisti.

stihove u navedenim referencama u vezi sa pitanjima koje je smatrala važnim.

»Psalmi su me naučili kako da se molim. Stari zavet je veoma važan, jer sam shvatila da u njemu postoje mnoge pojedinosti koje me ohrabruju u životu. Jevanđelja i novozavetne poslanice podučavaju me kako da živim, i kako da se odnosim prema drugim ljudima.«

Počela je da čita subotnoškolske pouke, pridružila se jednoj molitvenoj grupi, i nakon nekog vremena, izrazila je želju da postane adventista.

»Biblija je postala moj životni udžbenik, a dobila sam ga ovde (u adventističkoj školi).«

Kada je neko pita o njenom iskustvu sa Adventističkom školom u Maruševcu, Maja uzdahne i kaže: »Ja nemam dovoljno reči da to objasnim! Smatram da je Bog imao plan za mene. Došla sam u ovu školu i, što je najznačajnije, tu sam upoznala Hrista.« Škola je takođe bila mesto gde je upoznala svoga supruga Danijela.

Kada je diplomirala u Maruševcu, Maja je nastavila svoje studije na univerzitetu u gradu Čakovec da bi postala učiteljica u osnovnoj školi. Nakon završetka studija, dobila je poziv da ostane u Čakovecu da podučava decu. Negde u isto vreme, dobila je još jedan poziv - da se vrati u Adventističku školu u Maruševcu.

»Kada sam dobila poziv da se vratim, smatrala sam da je to nešto veoma značajno. Molila sam se da mi Bog otkrije svoju volju i shvatila da me On na to poziva.

To je bilo pre dvanaest godina, i od tada Maja služi u Maruševcu. Ona živi sa suprugom i dvojicom sinova na

kampusu i služi kao osoba zadužena za ženski blok na kampusu.

»Mi imamo holistički pristup obrazovanju. Smatram da je najvažniji duhovni nivo, ali takođe ohrabrujemo i razvoj karaktera, kognitivni razvoj, zdravstveni pristup i razvijanje praktičnih veština. Najvažnije od svega je da ove mlade osobe upoznaju Hrista. To je nešto najznačajnije za svakoga.«

Ponekad Maja primeti svoj odraz iz mladosti u devojkicama kojima služi.

»Njima je potrebna ljubav, razumevanje. Potrebno im je ohrabrenje. Njima je potreban Bog, koga sam i ja ovde upoznala.«

Danas je škola na maksimumu svojih kapaciteta - preko 230 učenika, od kojih većina nisu adventisti.

»Postoji mnogo veće interesovanje nego što su naše mogućnosti i kapacitet. Potrebna nam je nova zgrada.«

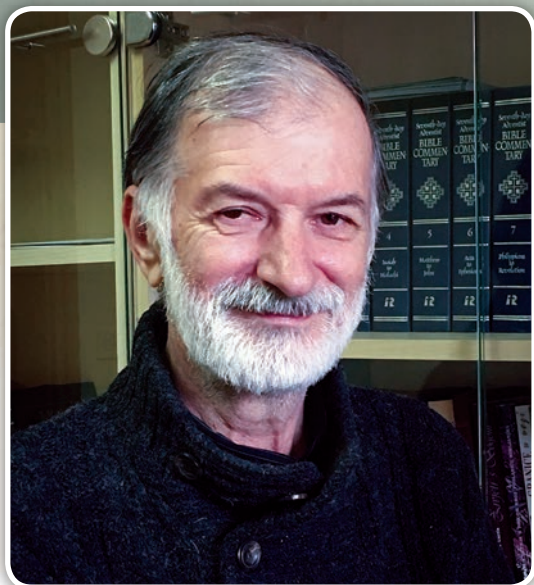
Trenutno, učionice u glavnoj zgradi koriste se i kao muške spavaonice. Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen da se izgradi novi blok muških spavaonica, čime će se dobiti više prostora, tako da će ova zgrada moći da se upotrebljava isključivo za učionice.

»Ova škola je najveći misionki projekat naše Unije. Potrebne su nam vaše molitve. Svake godine imamo studente koji izražavaju želju da dobiju adventističko obrazovanje, iako ne potiču iz adventističkih porodica. Mi treba da se pripremimo da služimo tim studentima i svedočimo svojim životom, učenjima i svim ostalim. Oni proučavaju ovde Bibliju i neki, poput mene pre dvadeset i tri godine, donose odluku da se krste.«

Bog je na prvom mestu

HRVATSKA | Mart 18

Naum

Naum je morao da se bori za svoju veru još kada je imao 7 godina. U Jugoslaviji, u to vreme, škola je bila obavezna subotom. Iako je bio mlad, Naum je doneo odluku da neće ići u školu subotom. Nakon što je propustio dve subote uzastopce, ovaj prvak je morao da se suoči sa komisijom koja je došla da ga ispituje.

Kada su ušli u Naumovu učionicu, otpustili su svu drugu decu, a njega zadržali na razgovoru. Stojeći sam, ovaj sedmogodišnjak hrabro se suočio sa direktorom škole, dvojicom nastavnika i dvojicom uniformisanih policajaca - od kojih je jedan bio oblasni načelnik državne bezbednosti.

»Zašto ne ideš u školu subotom?« - počelo je ispitivanje.

»Zato što verujem u Boga. Na osnovu četvrte zapovesti Njegovog zakona, ne treba da budem u školi u subotni dan. To je razlog što svake subote idem u crkvu, a ne u školu«, odgovorio je Naum.

»Bićeš izbačen iz škole, i nećeš više imati mogućnosti da stičeš obrazovanje«, čovek je ljutito odbrusio.

Naumov odgovor je brzo usledio: »Bez obzira na sve, biću u crkvi, jer je Bog na prvom mestu u mom životu.«

»Šta radiš u toj tvojoj crkvi?« - ispitivanje se nastavilo.

»Čitamo Bibliju, pevamo pesme i molimo se.«

»Otpevaj nam jednu pesmu!« - predložili su ispitivači.

Tako je Naum otpevao pesmu i pomolio se jednostavnom molitvom zahvaljujući Gospodu za mogućnosti koje su mu darovane, za zdravlje, za vlasti, i da pravilno i pošteno sve protekne po Božjoj volji.

Nakon molitve, ispitivači su ga upitali da li mu je to otac rekao da ne treba da ide u školu.

»Ne!« - odgovorio je Naum pošteno.

Da je odgovor bio potvrđan, njegovog oca bi odmah poslali u zatvor. Znajući da bi njegov sin možda mogao biti podvrgnut ispitivanju, otac mu nikada nije rekao da ne treba da pohađa školu subotom.

Ispitivači su ćutali neko vreme, a onda iznenada saopštili da će biti informisan da li će ostati u školi, ili ne.

Nakon ispitivanja, Naum je požurio kući da svojim roditeljima ispriča šta se dogodilo. »Nisu pokazali neko veliko iznenađenje, pošto su znali kakav će biti moj odgovor«, priseća se on.

Nikakva direktiva nije došla od komisije, tako da je Naum nastavio da pohađa školu, izostajući subotom sa nastave.

Brze činjenice

- Hrvatska oblast je deo Jadranske unije i osnovana je 1925. godine.
- Hrvatska ima 84 crkve sa 2.796 vernika.
- Adventistički fakultet u Hrvatskoj najpre je osnovan 1931. godine u Beogradu (Srbija). Kasnije je preseljen u Maruševac.

Kada je završio osnovnu školu, nije mogao da nastavi svoje obrazovanje zbog čvrste odluke da svetkuje Subotu. Sa svojih 15 godina, počeo je da radi uz svog oca na farmi.

Međutim, Bog je imao drugačije planove za Nauma. On se dobro seća trenutka kada je saznao da će u Jugoslaviji biti osnovani adventistička srednja škola i fakultet.

»Jedan brat iz Unije došao je u našu crkvu i obavestio nas da će se otvoriti adventistička škola i fakultet. Bili smo oduševljeni!«

Škola u Maruševcu je počela da radi 1969. godine sa 45 učenika. »To je bilo pravo čudo, imati tu školu«, priseća se Naum.

»Mi smo bili prva generacija, eksperimentalna generacija. Osoblje škole je sprovodilo u delo pouke iz knjige Elen Vajt o obrazovanju, i ono što su nam prenosili stvarno je bilo veoma dobro.«

Kako škola tada nije bila akreditovana, učenici su morali da polažu svih 17 predmeta, koje je država odredila, na kraju školske godine.

»To je bilo teško iskustvo, međutim, na kraju četvrte godine, imali smo bolje rezultate nego učenici iz državnih škola.

Nakon diplomiranja, Naum je otišao na univerzitet u Zagreb gde je studirao francuski i latinski. Kada je završio studije, dobio je dve ponude za posao

- jednu od strane komunističkih vlasti, koje su mu nudile visoku političku funkciju sa mnogobrojnim beneficijama, a drugu, mesto profesora u Adventističkoj školi u Maruševcu.

Razgovarajući sa zvaničnicima vlasti rekao je: »Vi znate da sam ja adventista, da idem u crkvu svake subote. Zašto mi nudite to mesto?«

»Zato što su nam potrebni poštetni ljudi u politici, jer su zaista retki. Potrebni su nam ljudi sa principima!«

»Hvala vam, ali ja sam se već obavezao i prihvatio poziv da budem profesor u Maruševcu«, odgovorio je.

U toku mnogih godina Naum je verno služio učenicima u Maruševcu, prenoseći im ne samo znanja iz oblasti francuskog i latinskog jezika, već i istine o večnim vrednostima.

»Bog i spasenje predstavljaju prve stvari koje sam želeo da moji učenici zapamte. Posle toga, dolazi znanje i prihvatanje obaveza u životu - shvatiti život ozbiljno. Mi se ne igramo života, jer vremena su ozbiljna.«

Danas, kada većina učenika i studenata u Maruševcu potiče iz neadventističkih porodica, štaviše sa ateističkim pogledom na svet, Naum uviđa da su škola i fakultet u Maruševcu postali veoma značajno misionarsko polje.

»To je razlog zbog kojeg naša škola ne treba da zastaje, već da nastavi da se razvija. Na ovom mestu postoje izvanredne mogućnosti za svedočenje istine. Kako biste inače na jednom mestu okupili 200 neadventista koji upoznaju Boga, slušajući o Njemu svake večeri, svake subote, svakog dana.«

Hvala vam što podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve u Maruševcu.

Program trinaeste Subote

↳	Uvodna pesma	»Uzmi moj život u svoje ruke« <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve, broj 188</i>
↳	Dobrodošlica	Vođa Subotne škole
↳	Molitva	
↳	Program	»Podsećanje na iskustva«
↳	Prilaganje darova	
↳	Završna pesma	»Ne brinem se za život svoj« <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve, broj 191</i>
↳	Završna molitva	

Napomena za vođu Subotne škole: Pozivamo vas da izaberete omiljenu pesmu, da uputite molitvu Bogu, da iznesete uvodnu reč dobrodošlice i navedeni program. Prikupite misioni dar, uputite Bogu molitvu za blagoslove. Podsetite prisutne da, ukoliko možda nisu pripremili i priložili svoje darove danas, to mogu da učine onlajn preko našeg sigurnog, pouzdanog vebsajta: www.adventistmission.org/give Hvala vam!

Učesnici: 2 naratora: narator 1 postavlja pitanja, narator 2 odgovara na pitanja.

Rekviziti: Zastave ili slike zastava: zastava Hrvatske, Irske, Norveške i Poljske. Velika mapa Evrope ili sveta, na kojoj su označene ove države.

[Napomena: Učesnici ne moraju da znaju svoje tekstove napamet, ali moraju biti dovoljno upoznati sa materijalom.]

Narator 1: Ovog tromesečja slušali smo prekrasne priče o tome kako je Bog delovao u životu ljudi širom Trans-evropskog odeljenja.

Narator 2: Ovo odeljenje obuhvata teritorije Alandskih ostrva, Albanije, BiH, Hrvatske, Danske, Estonije, Farskih ostrva, Finske, Grčke, Grenlanda,

Mađarske, Islanda, Irske, Litvanije, Letonije, Crne Gore, Holandije, Norveške, Poljske, Srbije, Slovenije, Švedske, Makedonije, Velike Britanije, Severnog Kipra.

Narator 1: Ovog tromesečja slušali smo iskustva ljudi koji žive u četiri države koje će primiti deo dara Trinaeste subote. To su Irska, Poljska, Norveška i Hrvatska.

Narator 2: Osvrnimo se nekoliko trenutaka na priče i mogućnosti koje imamo, da bismo doprineli promeni nabolje u ovim državama Transevropskog odeljenja.

Narator 1: U Dublinu, u Irskoj, upoznali smo Tedu, ženu koja se godinama borila sa alkoholizmom i raskinutim vezama, ali čija se majka neprestano molila za nju. Bog je odgovorio na te molitve, i Teda je danas moćno svedočanstvo Kušl centra, Adventističkog centra uticaja u Dublinu, gde ona svedoči drugima u istoj situaciji u kojoj je sama nekada bila.

Narator 2: Dok smo još u Irskoj, upoznali smo i Tatjanu – mladu ženu, poreklom iz Moldavije, koja je prošla dug, težak put do Irske, gde je dobila izbeglički status. Posredstvom čudnovatih okolnosti, Tatjana je upoznala jedan adventistički bračni par koji je pružio odgovor na sva njena pitanja pomoću citata iz Biblije. Danas su Tatjana i njeno troje dece radosni što su deo adventističke crkvene porodice.

Narator 1: Priča Elizabete i njenog supruga Merče, takođe u Irskoj, podseća nas da Bog često upotrebljava različite metode da dopre do ljudi.

U Merčinom slučaju, došlo je do saobraćajnog udesa. Kod Elizabete, ljubav i prihvatanje unutar porodice koje je iskusila od strane Merčinih roditelja, su ono što je, uz evanđeoski biblijski program i proučavanje, dovelo do njenog obraćenja.

Narator 2: U gradu Dublinu, postoji samo jedna zgrada u vlasništvu adventističke crkve. Usled povećani broj ljudi zainteresovanih za adventnu poruku, od ove »majke« crkve nastale su tri grupe vernika. Te grupe se okupljaju u iznajmljenim školskim dvoranama, hotelima i drugim prostorima.

Narator 1: Deo današnjih darova biće upotrebljen da se izgradi nova crkva u glavnom gradu Dublinu, i da se ovim vernicima obezbedi stalni crkveni dom.

Narator 2: U drugoj priči saznali smo kako je Bog iskoristio šetnju po parku u irskom gradu, da bi spojio tri Poljakinje. Ovaj događaj je rezultirao proučavanjima Biblije, nadom i krštenjem.

Narator 1: Podsetićete se i priče o »idealnom« komunističkom gradu Nova Huta u Poljskoj, i kako je Bog delovao da dopre do ljudi putem zdravstvenog evangelizma i adventističkog TV Kanala nade.

Narator 2: U sledećoj priči, upoznali smo Marijana, slepog čoveka iz Poljske, koji je došao do istine kojoj je težio, preko svoje supruge koja je pronašla letak na podu, sa pozivom za biblijska proučavanja. Danas je Marijan aktivni vođa subotne škole i promoter subotnoškolskog programa na TV Kanalu nade.

Narator 1: TV Kanal nade u Poljskoj već duže vreme funkcioniše u veoma skućenim prostorijama Poljske unije u Varšavi. Njima je zaista potreban pravi studio, u kome će moći da proizvode i emituju lokalne programe, da bi doprli do svojih gledalaca, ne samo u Poljskoj već i u mnogim drugim državama širom sveta u kojima Poljaci žive.

Narator 2: U prekrasnom glavnom gradu Norveške Oslu, posetili smo drevnu adventističku crkvu Betel koja se nalazi u centru grada. U toj staroj zgradi, nekada su se nalazili sanatorijum, škola, izdavačka kuća i crkva.

Narator 1: Danas se najveća adventistička crkva u Norveškoj i dalje okuplja u toj zgradi, rastući brojčano usled priliva ljudi kako iz lokalne zajednice, tako i raznih imigrantskih grupa.

Narator 2: Jedan od tih imigranata u Norveškoj je Moalin iz Etiopije. Kao tinejdžer, Moalin je bio godinama u zatvoru i mučen zbog svoje vere. Danas, on živi u Norveškoj i služi kao jedan od starešina crkve Betel.

Narator 1: Deo darova ove subote biće upotrebljen da se renovira podrum, u kome je nekada bila osnovana 1879. godine adventistička štamparija. Verništvo je brojčano naraslo i neophodne su prostorije za subotnu školu, za seminare, omladinske sastanke i druženja.

Narator 2: U bivšoj Jugoslaviji sva deca su morala da idu u školu subotom. Međutim, nisu se svi sa tim slagali. Naum, čak prvak, stajao je pred pred-

stavnicima vlasti i škole braneci svoju odluku da ne ide u školu subotom. Bog je na prvom mestu u njegovom životu bio i tada i danas.

Narator 1: Kasnije, bio je jedan od prvih učenika u tek otvorenoj adventističkoj srednjoj školi u Maruševcu u Hrvatskoj 1969. godine.

Narator 2: Nakon završetka studija, Naum se vratio u Maruševac gde je bio mentor mnogim učenicima. Danas, kada većina učenika i studenata potiče iz neadventističkih ili čak ateističkih porodica, Naum uviđa da je Maruševac još veće misionско polje nego što je bio ranije.

Narator 1: On smatra da se na ovaj način otvaraju prekrasne mogućnosti za svedočenje o Božjoj istini. »Kako biste inače i gde mogli da okupite 200 neadventista koji uče o Bogu svako veče, svake subote, svaki dan?«

Narator 2: Trenutno su školi u Maruševcu neophodne veće učionice i spavaonice. Deo darova ove subote biće upotrebljen da se izgradi blok spavaonica za muškarce, što će ne samo unaprediti kvalitet smeštaja, već i osloboditi prostor učionica koje se trenutno koriste i kao spavaonice.

Narator 1: Hvala vam što ćete velikuodušno prilagati svoja darovanja, i time pomoći da ove hitne potrebe u Hrvatskoj, Norveškoj, Poljskoj i Irskoj mogu doprineti pozitivnim promenama u životu mnogih ljudi.

[Prikupljanje darova uz odgovarajuću instrumentalnu muziku]

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Hrvatske, Poljske, Irske i Norveške u Transevropskom odeljenju (TED), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem internet pretraživaču.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Irska: www.nationsonline.org/oneworld/ireland.htm

www.eupedia.com/ireland/trivia.shtml

www.escapehere.com/destination/11-cool-facts-you-didnt-knowabout-dublin-ireland/

Poljska: go-poland.pl/10-things-you-should-know-about-poland

www.poland.travel/en/about-poland

www.slavorum.org/25-facts-about-poland-that-you-didnt-know/

Norveška: www.visitnorway.com/about/

<http://fjordtravel.no/about/norway/>

www.studyinnorway.no/Living-in-Norway/About-Norway

Hrvatska: <http://www.uhpa.hr/projekti/upoznaj-hrvatsku>

<https://www.lonelyplanet.com/croatia>

Korisni crkveni veb-sajtovi:

Trans-European Division: ted.adventist.org

Adriatic Union Conference: <http://adventisti.hr>

Norwegian Union Conference: www.adventist.no

Polish Union Conference: www.advent.pl

British Union Conference: adventist.org.uk

Irish Mission: <http://adventist.ie/home>

Adriatic Union College: <http://atvu.org>

Hope Channel Poland: www.hopetv.org/watch/poland/

Adventistički misionijski DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Zamoli vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na <http://www.subotnaskola.org/mladi-i-odrasli/adventisticka-misija-video/>.

Misionijski časopis i na društvenoj mreži fejsbuk

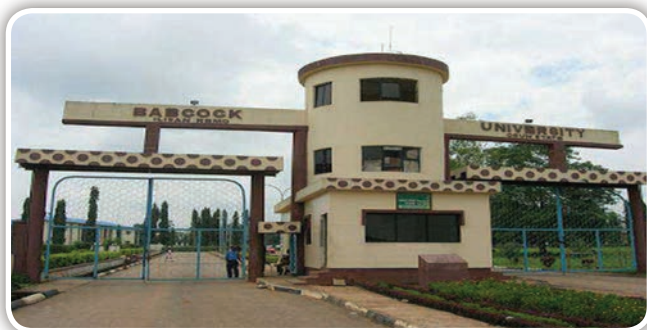
Čitajte, komentarišite, šerujte, lajkujte naše priče na www.facebook.com/mission-quarterlies.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se usmeri pažnja na svetsku misiju, i poveća sedmično misionijsko darovanje. Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misionijska darovanja. Zatražite od vašeg Odbora Subotne škole da vam postavi cilj misionijskih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu subotu).

Pokažite nedeljni grafikon napredovanja prema postavljenom tromesečnom cilju. Isto tako, podsetite vernike da aktivnosti svetske crkve zavise od sedmičnih misionijskih darova Subotne škole. Dvanaeste subote podnesite izveštaj o misionijskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove Subotne škole da pripreme svoje darove Trinaeste subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misionijska darovanja.

Budući projekti za trinaestu Subotu

Sledećeg tromesečja upoznaćemo Zapadno-centralno afričku diviziju (ZCAD). Posebni projekti uključuju:

- Višenamenski centar na Univerzitetu Babkok u Nigeriji.
- Izgradnju Adventističke škole, Akademije Centralno-afričke unij-ske misije u Gabonu.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: Mirjana Đerić

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

Norveško more

Severni
Atlantski
okean

Severno more

Balti ko
more

IRSKA

Dablin

VELIKA
BRITANIJA

London

HOLANDIJA

BELGIJA

LUKSEMBURG

NEMA KA

ČEŠKA

ŠVAJCARSKA

AUSTRIJA

SLOVA KA

SLOVENIJA

MA ARSKA

HRVATSKA

BOSNA I
HERCEGOVINA

SREBIJA

CRNA GORA

ITALIJA

GR KA

MAKEDONIJA

ALBANIJA

Atina

UNIJE	CRKVE	GRUPE	ČLANOVI	POPULACIJA
Jadranska	103	15	3,763	9,171,000
Baltička	89	10	6,218	6,200,000
Britanska	265	46	35,728	69,973,000
Danska	45	1	2,459	5,781,000
Finska	62	7	4,854	5,463,000
Mađarska	104	19	4,631	9,835,000
Holandska	56	18	5,691	16,942,000
Norveška	62	2	4,531	5,194,000
Poljska	117	31	5,800	38,478,000
Jugoistočno-evropska	210	8	7,803	15,241,000
Švedska	33	4	2,805	9,805,000
Odeljenje Kipar	2	0	90	854,000
Grčka misija	11	9	437	11,521,000
Oblast Island	6	1	479	331,000

Ukupno: 1,165 171 85,289 204,789,000

Podaci iz godišnjeg statističkog izveštaja za 2015. godinu
Statistika stanovništva iz Adventističkog godišnjaka 2015. godine

PROJEKTI:

- 1 Izgradnja crkve u Dablinu, Irska.
- 2 Izgradnja internata u srednjoj Adventističkoj školi Maruševec, Hrvatska.
- 3 Izgradnja međunarodnog evangelističkog omladinskog centra u Oslu, Norveška.
- 4 Osnivanje studija »Glas nade« u Varšavi, Poljska

DEČJI PROJEKTI: Letnji biblijski tečajevi u svakoj uniji za doseganje dece koja nisu u crkvi.

SEVERNI KIPAR

Transevropsko odeljenje

Sredozemno more

MAROKO

ALŽIR

TUNIS

MALTA

KRT